

Laptopia

Axel van Ickx

Wat is Laptopia?

Met Laptopia wil ik mijn kijk op de tech industry tonen, en meer specifiek de invloed die de Silicon Valley boys op onze maatschappij, onze denkwereld, ons perspectief, onze dagdagelijkse gewoontes hebben. Want ik geloof dat deze héél groot is. Immens groot eigenlijk. Kolossaal. Is er eigenlijk iets dat ons zo beïnvloed heeft als mens als dit? Op zo'n korte tijdspanne? Computers zijn pas mainstream geworden een goeie 40 jaar geleden. Da's korter dan mijn eigen leven. Ik stel mij hierbij ook continu de vraag hoe dit in de toekomst verder zal evolueren en of dit aan dezelfde rotvaart zal gaan. Enerzijds fascinerend natuurlijk: welke kleine jongen droomt er nu niet van robots die ons begroeten op straat? Boeiend om te lezen, te zien, te horen wat technologie op vandaag allemaal al kan. Anderzijds beangstigend. "Data is het nieuwe goud!" Jazeker, maar wie heeft dit goud in handen? Is het gezond dat dit bij enkele mastodonten van bedrijven ligt? Die dualiteit tussen het spannende en beangstigende wordt daarbij continu overgoten met een saus van fataliteit. Een trein die niet te stoppen is. Een evolutie waarvan niemand goed weet waar die naartoe leidt. "Wat is de volgende stap?" denk ik spontaan bij iedere nieuwe vondst.

Met dat in gedachten, maakte ik enkele sculpturen op basis van afgedankte laptops.

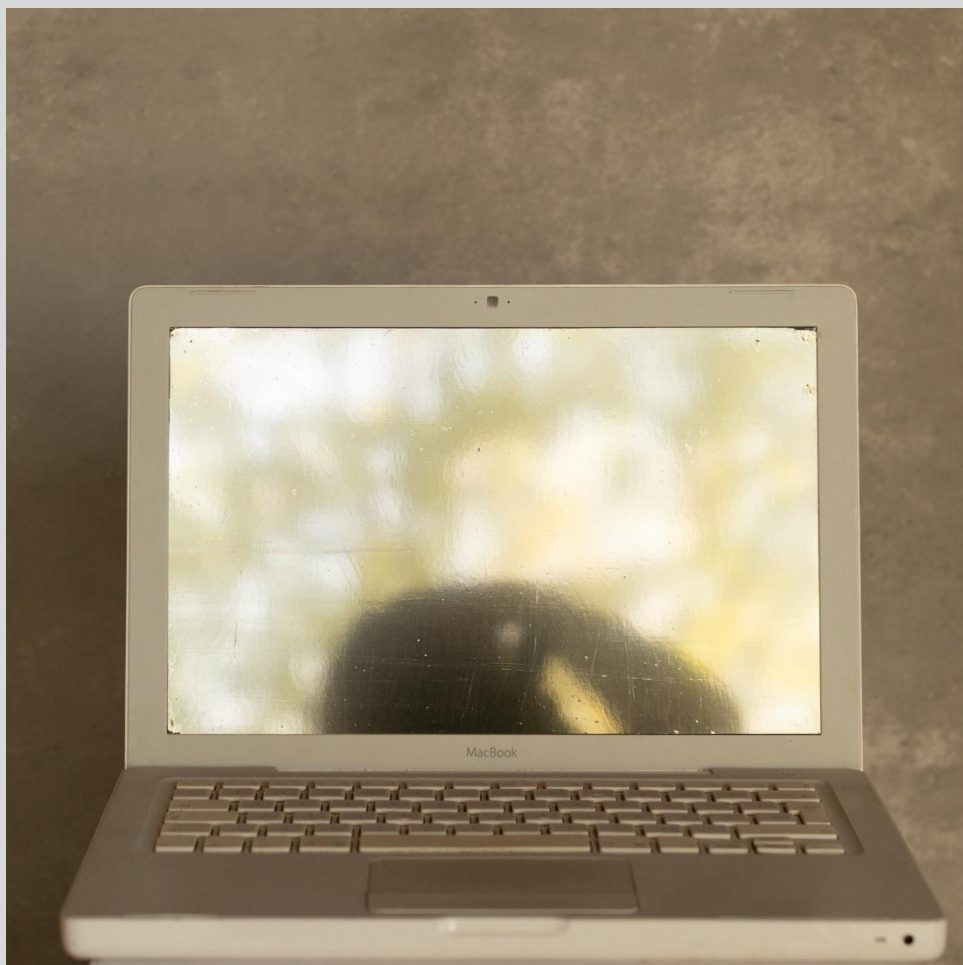
Zo is er “the sky is the limit”: een toetsenbord wringt zich omhoog en reikt naar de hemel. Er ontstaat een megacity met wolkenkrabbers. Niet toevallig het symbool voor een maatschappij die aan het begin van z’n einde staat. Hoe hoger de torens, hoe nakender het verval. De tech industry waant zich almachtig. Hoogmoed komt voor de val?

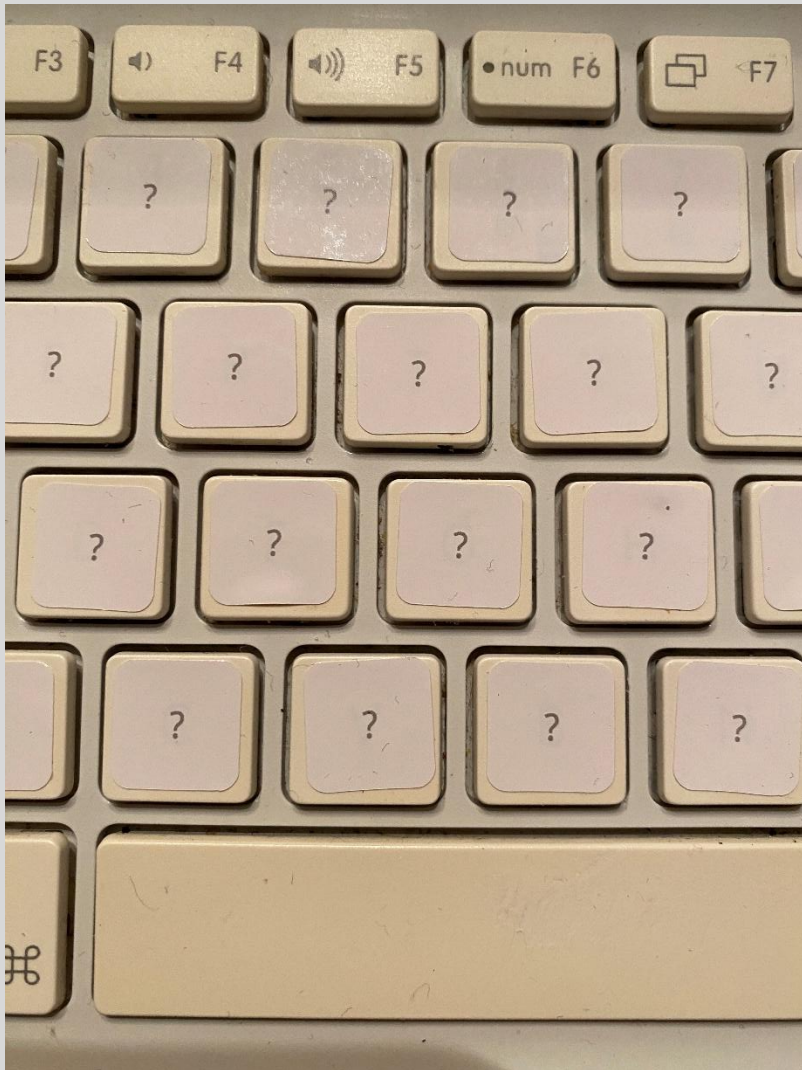

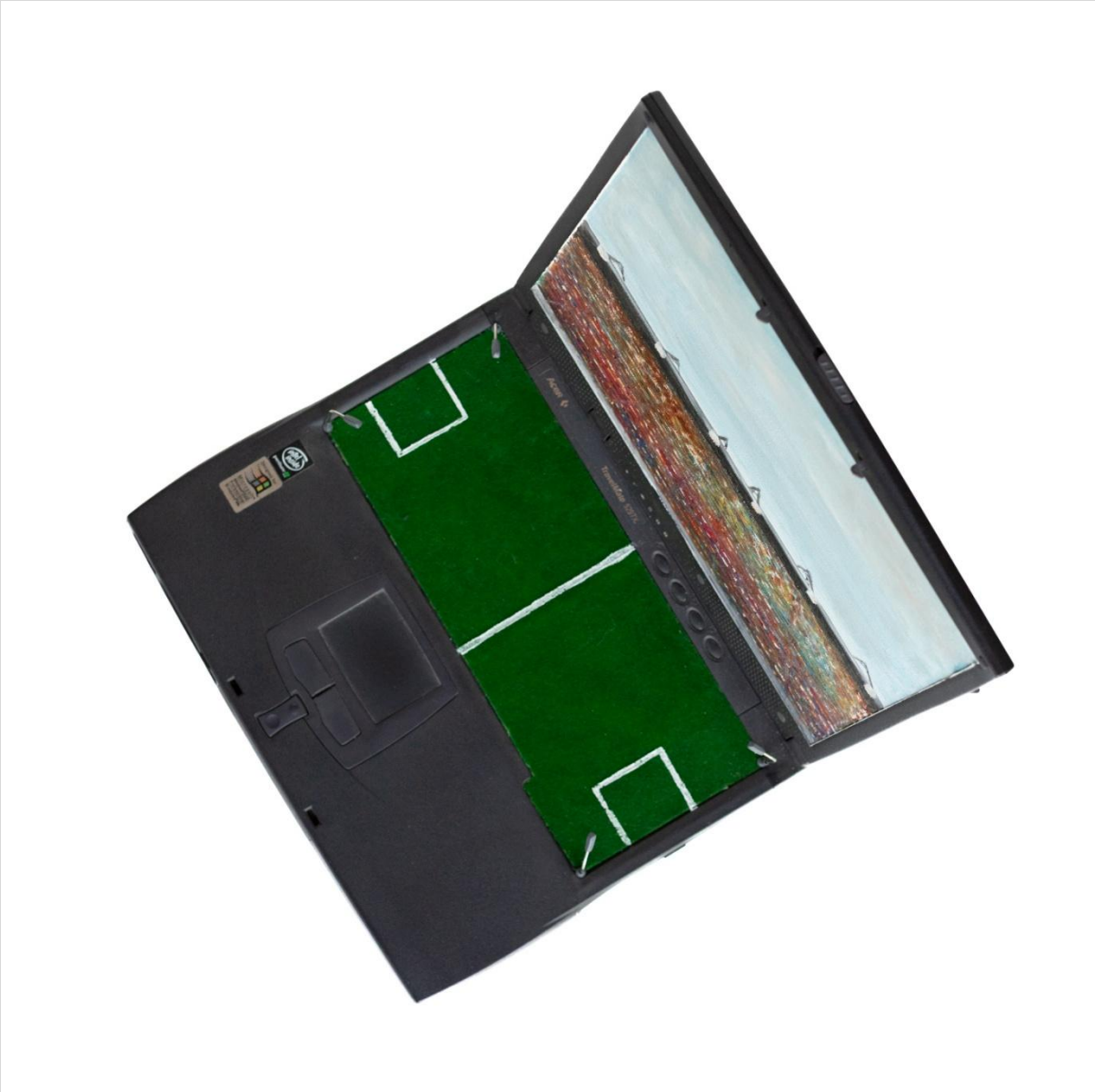
“Reflection” houdt de kijker een spiegel voor, letterlijk, en dwingt om dit alles in vraag te stellen. Maar het zoeken naar antwoorden gaat niet: alle toetsen van het klavier zijn namelijk vraagtekens.

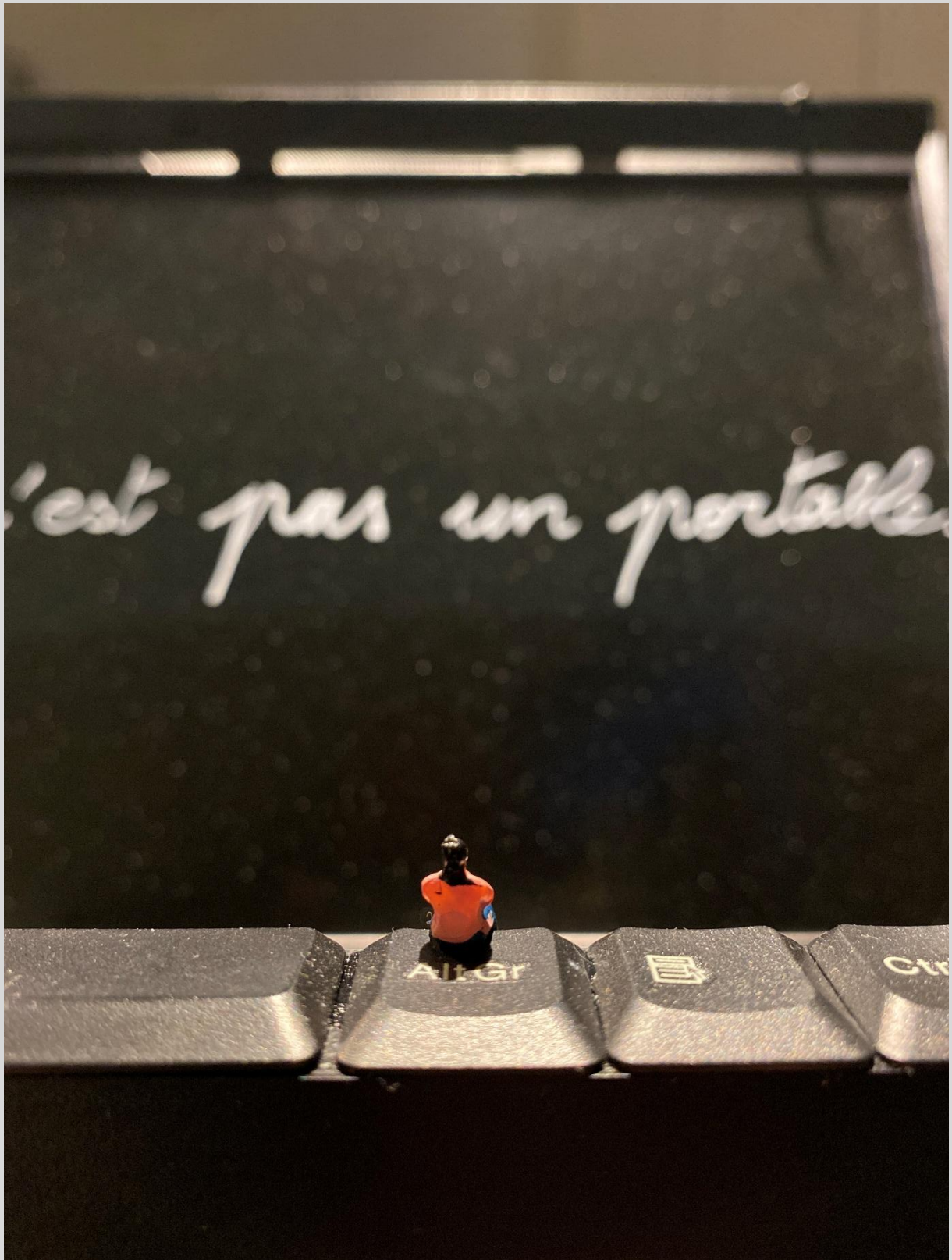
“Panem et circenses” bedachten de Romeinen 2000 jaar geleden. Niets nieuws onder de zon: de tech industry geeft ons vermaak en houdt het volk rustig. Het verdienmodel erachter nemen we er voor lief bij. Om ons te vermaken spenderen we fortuinen. Is ons leven zonder technologie dan zo leeg?

Enkele mensen zitten verspreid op een tribune, verzezen uit een toetsenbord, naar een zwart scherm te staren, met hierop enkel de woorden 'Ceci n'est pas un portable'. Verwijzend naar het werk van Magritte uiteraard, wil ik hierbij het surreële van de vermenging tussen mens en technologie tonen. En die mens, die kijkt ernaar, en laat het zich welgevallen. Apatisch. "Here we are now, entertain us" is de titel van dit werk.

Een legertje soldaten valt een computerscherm aan. Het scherm ziet er gigantisch uit tegenover die kleine soldaatjes. Een groot, zwart monster als het ware, dat niet te verslaan valt. Het lijkt een verloren strijd, dat gevecht om de technologische vooruitgang tegen te gaan. The big tech als allesheerser, en de mens als naïef wezen. De vraag is hierbij ook: willen we wel vechten? De technologie verschaft ons gemak en comfort, en daardoor adoreren sommigen dit grote, zwarte monster. "Shooting stars" heb ik dit dan ook genoemd.

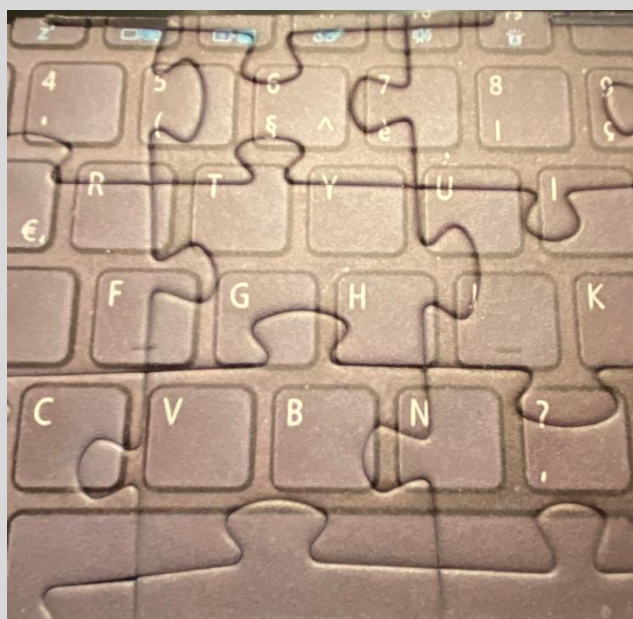

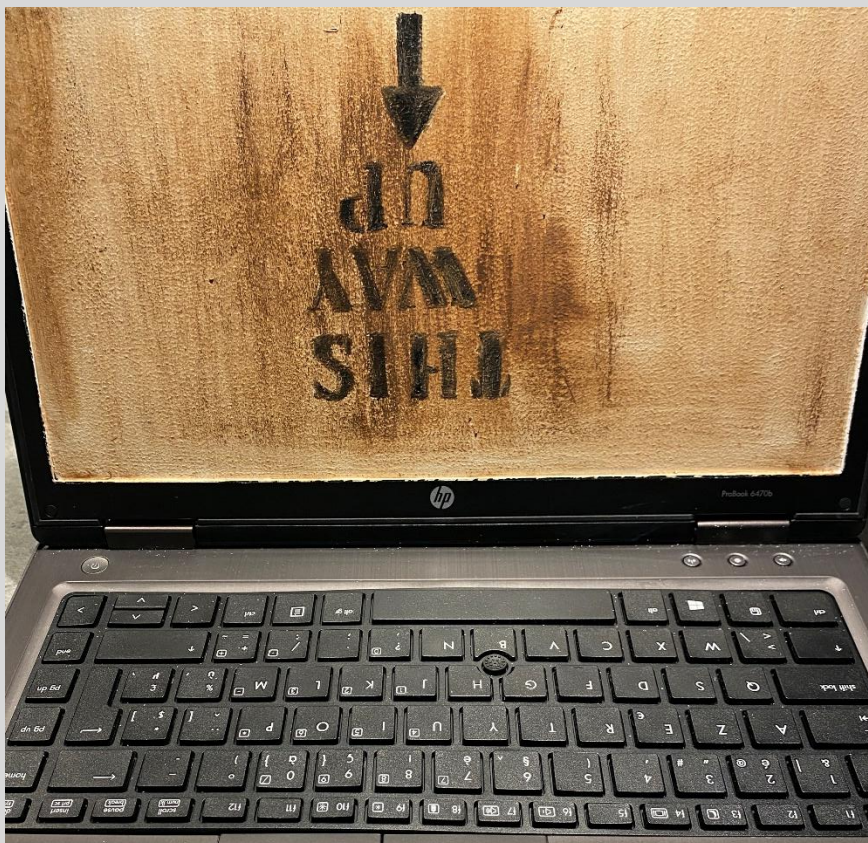
“Braille” toont een surreële laptop: eentje met braille-toetsen, waarbij een woord in braille op het scherm verschijnt. Nutteloos voor iemand die niet kan zien... De mensheid is blind voor de kracht van technologie, en handelt slaafs in dienst ervan. Data doorspelen, persoonlijke gegevens te grabbel gooien, het privéleven openbaren. We doen het allemaal, en tegelijk willen we dit niet. Deze dualiteit heb ik trachten te tonen in dit werk. Ontcijfer jij het braille-woord op het scherm?

Zowel het scherm als de toetsen zijn vervangen door puzzelstukken. Door de snelheid van de digitale evolutie, laten we een deel van de maatschappij achter ons. Mensen die niet meer kunnen volgen. Mensen die verward geraken, mensen wier brein dit tempo niet aankan. "Puzzled" is dan ook de logische titel voor dit werk.

“This Way Up” zit dan weer in het schuitje van het surrealisme. De pijl op het scherm wijst naar onder, naar het toetsenbord waarop ook alle toetsen omgedraaid zijn. Een totaal onbruikbare laptop is het resultaat. Mogelijks is dit het eindpunt van de technologie: een onbruikbaar systeem, iets wat zichzelf vastrijdt, en in een eindeloze loop vast blijft zitten?

“But as for the cowardly, the faithless, the detestable, as for murderers, the sexually immoral, sorcerers, idolaters, and all liars, their portion will be in the lake that burns with fire and sulfur, which is the second death.” (Revelation 21:8).

Het scherm is verschroeid, er heerst totale verwoesting – de technologie is totaal onbruikbaar geworden, en de brandende kaarsen betonen eer aan wat ooit het symbool van de toekomst was.

Een vergeten neveneffect van al dat tech geweld is de enorme afvalberg die dit met zich meebrengt. Met "Wasteland" toon ik een mensheid die bovenop een berg technologisch afval zich ontspant, relaxed in een ligzetel, alsof er niets aan de hand is. Ondertussen heerst een genre nucleaire winter, waarbij het zonlicht niet meer schijnt.

“Music, maestro, please!” toont een toetsenbord omgetoverd tot een pianoklavier, waarbij op het scherm een (digitale?) geluidsgolf passeert. Het meest menselijke teken van expressie van emotie en gevoel is muziek, maar ook dit neemt de technologie over. We evolueren naar cyborgs waarbij het steeds moeilijker wordt een menselijke emotie te onderscheiden van iets gemaakt door een computer.

Als we dan toch cyborgs worden, dan maar meteen “In your face”. Een half mens – half computer wezen komt tevoorschijn uit het scherm en luidt het begin van een nieuw tijdperk in. In het begin nog meer machine dan mens (emoties zijn niet te bespeuren op het gezicht), maar het is uitermate boeiend om te ontdekken hoe dit verder evolueert. Neemt de machine ons leven over, of slagen we er toch nog in die semi-gevangen te houden in onze laptop, die we dichtklappen en er van af zijn?

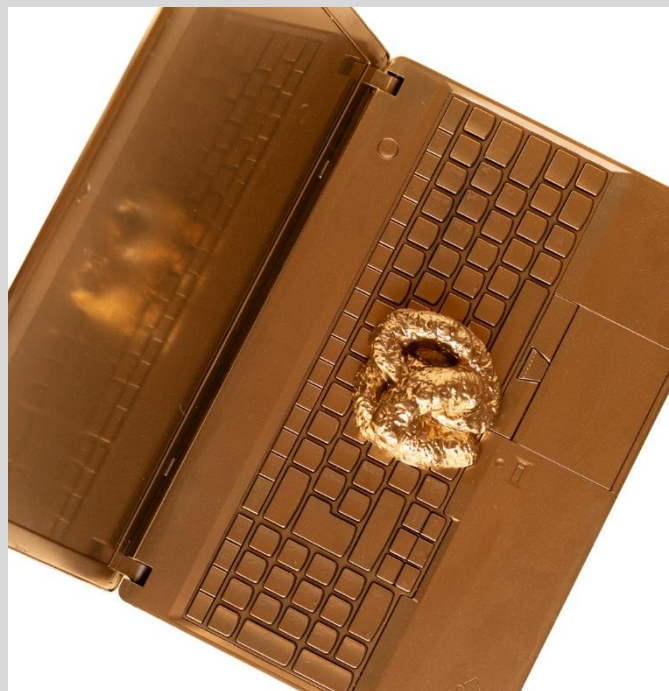
The story continues...

De originele Laptopia reeks maakte ik in 2024... en 2025 heeft mij alvast gelijk gegeven. Als ik keek naar wie op de eerste rij zat op 6 januari bij de inauguratie van de oranje clown in Washington... De nood om een vervolg te breien werd onhoudbaar...

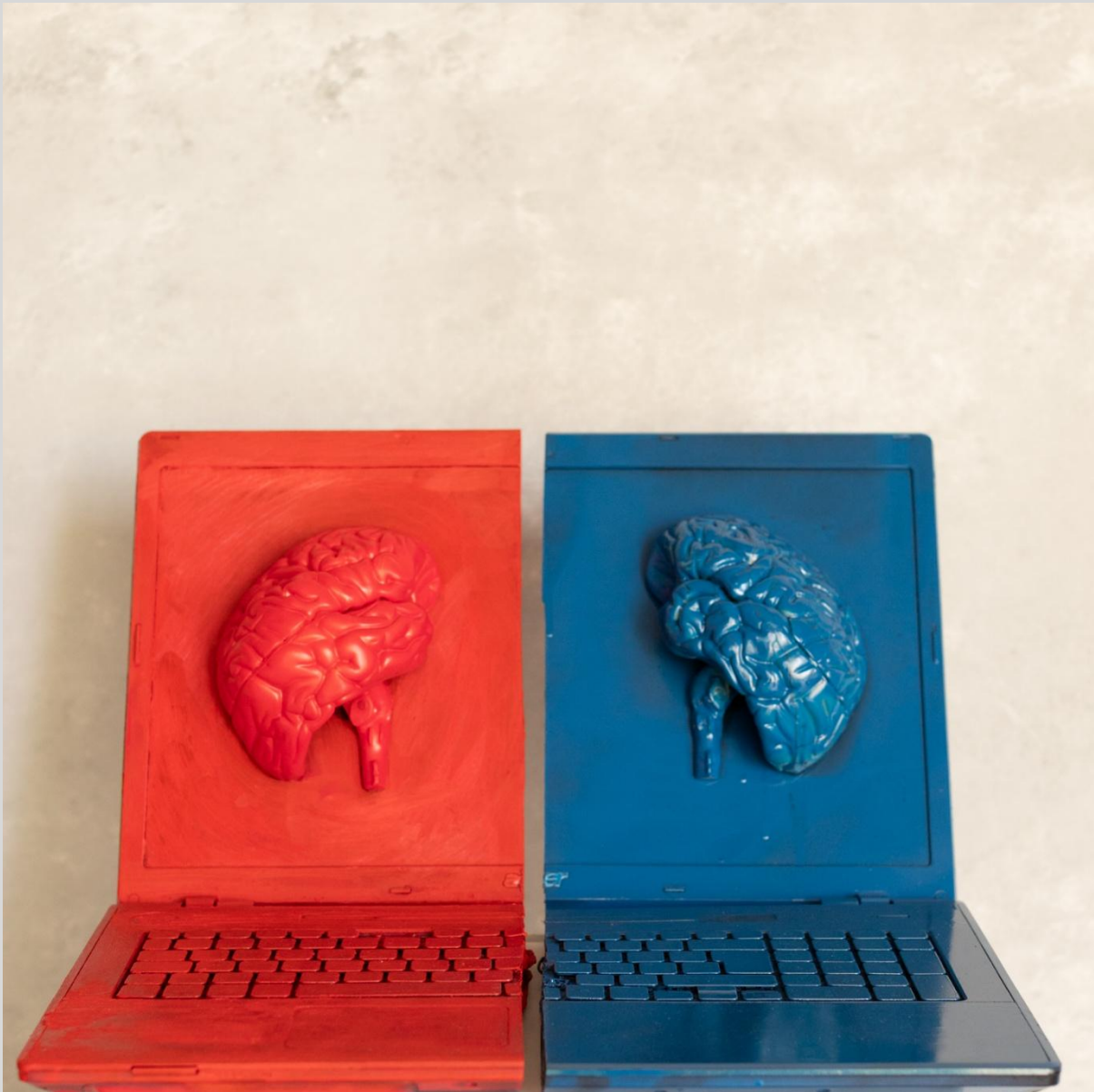

Enerzijds fascinerend natuurlijk: welke kleine jongen droomt er nu niet van robots die ons begroeten op straat? Boeiend om te lezen, te zien, te horen wat technologie op vandaag allemaal al kan. Anderzijds beangstigend. “Data is het nieuwe goud!” Jazeker, maar wie heeft dit goud in handen? Is het gezond dat dit bij enkele mastodonten van bedrijven ligt? “Gold” illustreert een weerspiegeling van een gouden toekomst dankzij big tech enerzijds, maar verwijst tegelijkertijd naar de slagzin m.b.t. onze data.

Eenzijds is er de technologie die ons leven moet vooruit helpen, die ons minder moet doen nadenken, maar die anderzijds leidt tot een enorme gespletenheid. Ons brein zegt langs de ene kant: “Ja, ik begrijp de voordelen ervan, en ik stap mee in het verhaal”, maar onze tegenpool in ons brein doet ons instinctief aanvoelen dat de keuze die we dan maken onomkeerbaar is. “The Red Pill or The Blue Pill?” dus: kies je voor het echte leven, of kies je voor een waanidee van de huidige wereld?

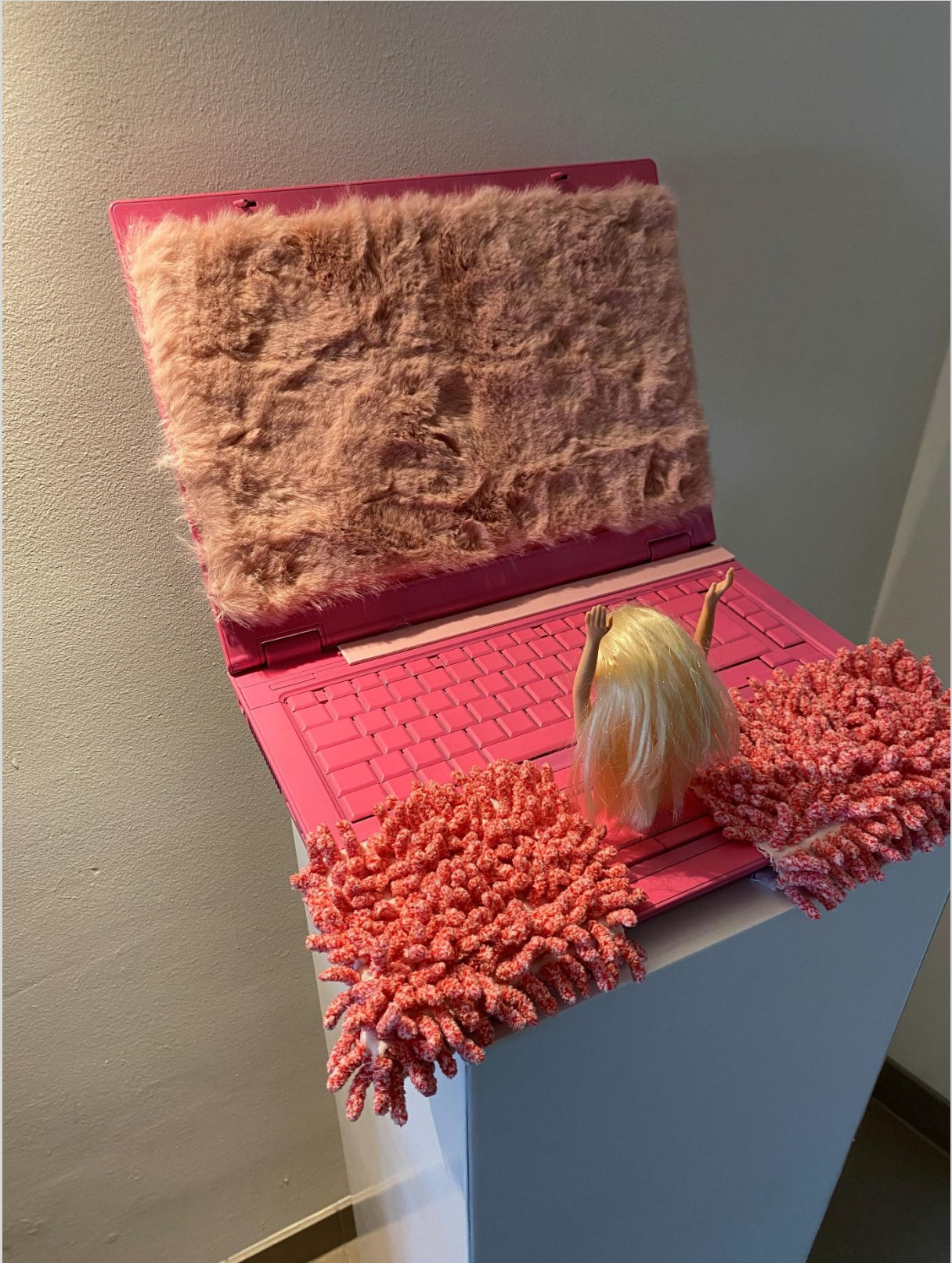

Maken we de keuze van de technologie, dan overvalt ons vaak een gevoel van bedrog. Via reclame, via onze data, via anonieme algoritmes worden we aan een scherm gekluisterd, en worden we nietsvermoedend meegezogen in het getoonde narratief. "It's A Trap!" roepen we kortstondig, alvorens terug verder te surfen.

... en volop te consumeren. Zo verleidelijk is het allemaal opgezet: via popcorn-entertainment lokt men ons in de val. Een spelletje spelen, een filmpje kijken,... we doen het maar al te makkelijk in ruil voor onze identiteit, voor onze privacy, voor onze democratie misschien? "Pink Barbie" is voor mij het ultieme toonbeeld van dat stukje Amerikaanse "cultuur".

“Back to Nature” is een oproep om van tijd tot tijd eens stil te staan bij dit alles, en misschien terug te keren naar de roots. Stelt iemand dit alles nog voldoende in vraag? Is the sky the limit, of hoe zit dat feitelijk?

Bio

Axel van Ickx, geboren in 1975, is een kunstenaar die zijn passie voor de kunsten combineert met een ondernemende geest. Hij woont in België, samen met zijn vrouw en kinderen. Zijn artistieke reis begon aan de SABK in Zottegem, België, waar hij van 2013 tot 2019 studeerde in de richting schilderkunst.

Het creëren is voor Axel een uitlaatklep naast zijn ondernemerschap (in een totaal andere wereld). De combi, het contrast tussen die 2 werelden kan niet groter zijn, en juist dat vindt hij dermate symbiotisch. De linker- en rechterhemisfeer moeten in evenwicht zijn bij de mens, en dit is zijn manier om dit te bewerkstelligen.

Axel's schilderstijl is voornamelijk figuratief en staat bekend om zijn gebruik van licht-donker contrasten. Onlangs heeft hij ook een passie ontwikkeld voor het maken van sculpturen, via het transformeren van een reeks laptops. Ondanks zijn talent en passie voor kunst, is Axel van Ickx een pseudoniem, en hij laat liever zijn kunst voor zichzelf spreken.

Hij wil graag de kijker een vraag stellen via zijn werken. Een kritische kijk op de mens, een kritische kijk op de maatschappij. What you see is not what you get.

Contact

axelvanickx@gmail.com

www.axelvanickx.studio

+32 479 99 36 32

Instagram: [axel.vanickx](https://www.instagram.com/axel.vanickx)

Facebook: www.facebook.com/axel.vanickx

Laptopia in het openbaar

Art Apart, Ghent, BE, maart 2025, duo expositie

['Just Us'](#), kasteel Borluut, Sint-Denijs Westrem, BE, mei 2024, duo expositie

Klein Sculptuur, Heist-op-den-Berg, BE, 2023, finalist

